

preložila Lenka Petrášková

JACK STEEN

ZPOVĚDI ZLA

Přicházejí živi a jejich propustkou
je jenom smrt. Ale předtím se mi svěří...

The Asylum Confessions
Copyright © 2020 by Jack Steen
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Petrášková, 2025
Cover © Dark Crayon, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5584-4 (pdf)

JACK STEEN

ZPOVĚDI ZLA

přeložila Lenka Petrášková

F **B** **S**

KDOŽE TO JSEM?

Jmenuju se Jack Steen.

To jméno by vám nemělo nic říkat. Jiným ale ano a na ničem dalším nezáleží.

Vlastně nejsem nikdo.

Nejsem spisovatel. Nejsem ani vypravěč. Nejsem vůbec nic.

Jsem jen chlap, co utírá zadky těm, na které se vybodla celá společnost. Podávám jim léky, vyměňuju plíny a dělám pro ně to, co nedělá nikdo jiný...

Jsem jejich publikum.

Pracuju v ústavu jako ošetřovatel na nočních směnách.

V jakém ústavu? To je jedno, vždyť jsou všechny stejné. Až si přečtete následující příběhy, nejspíš vám to dojde, ale kdybych ho jmenoval, mohli by mě zažalovat. Takže to neudělám.

Po téhle knížce jste sáhli jen kvůli názvu, že? Doznání šílených zločinců na smrtelné posteli. A přesně to si taky přečtete.

Tohle totiž dělám. Poslouchám jejich zpovědi před smrtí. Slyším to, co nikdo jiný neslyšel. A to, co všichni slyšet chtějí.

Mí pacienti mi vyprávějí své příběhy a zpovídají se ze svých zpackaných životů, protože já dělám to, co nikdo jiný v tomhle zkurveném ústavu dělat nechce.

Naslouchám jim.

Na tomhle podlaží pracuju ze všech nejdéle. Moje jizvy a stehy i pár zlámaných kostí jsou toho důkazem. K téhle práci jsem se propracoval z těch nejpodřadnějších pozic.

Kdysi jsem si myslel, že povolání ošetřovatele je mé poslání. Má vášeň. Domníval jsem se, že to dokážu dělat jinak a že je má práce důležitá.

Já hlupák si myslel, že za tuhle zasranou práci stojí obětovat cokoliv.

Kdysi jsem pracoval v nemocnici plné lidí, co žili krásný život a měli své drahé, kteří se o ně starali. Většina mých zdejších pacientů sem byla odložena a odsouzena k tomu, aby své poslední dny dožili o samotě a v zapomnění.

Neřeknu vám, o jakou nemocnici jde.

A neprozradím vám ani jména těch umírajících.

Nebudu vám ale lhát.

Místo jejich skutečných jmen použiju ta, která jsem jim dal já. Jsou to jména, která jim šeptám do ucha, když usínají. Někdy se jim fakt nelíbí, ale mně je to jedno.

Jste-li chytrí a dokážete číst mezi řádky, pochopíte, kdo vám ty příběhy vypráví.

Nemůžu říct, že jsou všechny stoprocentně pravdivé, ale jako v každém příběhu i v nich je zrnko pravdy. A vůbec, co já vím?

Ti zasraní sadisti si se mnou klidně mohli naposledy pohrávat a schválně mi blbnout hlavu právě tak, jako by ji blbli vám.

VAROVÁNÍ

PŘIPRAVTE SE...

Za chvíli si přečtete čtyři velmi rozdílná doznání.

Funguje to následovně. Když jsou připravení, zapisuju všechno, co mi říkají: jejich příběh a to, co mi prozradí mezi řádky.

Sami se musíte rozhodnout, jestli mi nelžou.

Začnu Šéfem, to je mezi pacienty můj oblíbenec.

Šéfovo vyprávění není pro nikoho se slabým žaludkem... ani pro člověka, který byl nedávno na pohřbu. Aspoň já už se na žádnou podobnou událost nepodívám stejně, to vám povím.

Ken je prostě jen úchylnej zmrd a vůbec mi nebude chybět.

K Bucket jsem docela přilnul a měl jsem ji rád. Když zemřela, dokonce jsem brečel.

A Chůvička... nevím jistě, co k ní vlastně cítím. A ani netuším, co si o ní budete myslet vy.

A ještě něco... jak jsem se dočetl v jedné kritice – nejsem žádný spisovatel. Jen noční ošetřovatel. Pokud tedy očekáváte příběhy jako od profesionálního spisovatele,

vyberte si něco od Stephena Kinga. Ale napřed mi dejte šanci a přečtěte si tohle!

Díky za přízeň...

ŠÉF

PACIENT 1024

KAPITOLA PRVNÍ

Šéf.

Je mrtvý. V pět dvacet tři ráno zemřel ve spánku. Můžu vám říct, že skončil s úsměvem na tváři. Usmíval se díky mně.

Jen pár vteřin před tím, než vydechl naposledy, jsem mu do ucha pošeptal slib, o němž jsem věděl, že ho dokáže ocenit.

Vlastně jsem měl Šéfa rád.

Ze všech mých pacientů byl jediný, kým jsem nepohrdal. Zřídka kdy připouštím, že mám některého z nich rád, takže to už něco znamená.

Měl styl. Byl jedním z těch dobrých. Vyrovnaný. Přátelský. I ve svých špatných dnech si uchovával veselou mysl. Byl jedním z lidí, kteří se sehnu jako první a podají vám tužku, co vám vyklouzla, a ještě se vám omluví dřív, než vůbec stihnete něco říct.

Šéf, jak jsem mu rád říkal, nebyl člověk, kterého byste v našem zařízení čekali, ale přesto si tu zasloužil být, stejně jako mnozí jiní.

Než se dostal do ústavu, pracoval jako organizátor pohřbů. Znal jsem příběhy o řemesle předávaném z otce na syna, ale nikdy jsem neslyšel o nikom, kdo by byl tak

hrdý na to, že organizuje pohřby stejně, jako to dělali ostatní muži z jeho rodiny.

Byl velmi hrdý na to, že pečoval o mrtvé. Mezi jeho největší poklady patřila kniha návštěv z rodinného pohřebního ústavu. Jednou jsem ji viděl. Začínala rokem 1913 a jméno u něj jsem sotva dokázal rozluštit, ale on si ho pamatoval. Vypálilo se mu do paměti, jak říkával. Hořelo tam stejně jako tělo rodinného příslušníka, kterému patřilo.

Jeho rodina byla hrdým vlastníkem jednoho z prvních krematorií v Severní Americe, léta Páně 1913. Prohlašoval, že tenkrát existovalo pouze dvaapadesát takových zařízení, jenže to jejich poskytovalo nesrovnatelně více služeb.

Byl na to náležitě hrdý.

Co za úchylnou bytost může pociťovat hrdost nad tím, že pálí mrtvá těla? Nemělo by mě to překvapovat, ale přestože se jednalo o Šéfa... mě to překvapovalo.

Říkám vám, že Šéfův příběh je jeden z nejhezčích, které jsem kdy vyprávěl.

Je také možné, že se zhnuseně odtáhnete, až si uvědomíte, proč je právě tady a proč nepokračuje v rodinném odkazu. Kdybych vám mohl dát jedinou radu pro zbytek vašeho života, zněla by následovně...

Nikdy nejzte nic, co vám předloží na pohřební hostině.

Nikdy.

KAPITOLA DRUHÁ

Je pondělí, blíží se půlnoc a já si všímám, že v Šéfově pokoji se ještě svítí.

Právě jsem prošel celou chodbu a nevím jistě, zda se mi chce projít ji znovu, ale je to přece jen Šéf a má to za pár.

V té chodbě to neustále čpí močí a sračkami. Je jedno, kolikrát se zdi a podlaha dezinfikují, pořád to tam pekelně páchne.

Představte si, že ležíte v prasečím chlívků po pořádně popršeném dni.

Jo, tak nějak to tam páchne.

Když si představíte ústav, co vás napadne jako první?

Tmavé a úzké chodby s chabě poblikávajícími žárovkami?

Krvavé šmouhy na zdech a lhostejný personál, kterému je u prdele, jak se jejich šíleným pacientům vede?

Představujete si vypolstrované pokoje s matrací místo postele a léky omámeného zločince s plenou, který se ve svěrací kazajce svíjí do klubíčka a nezřetelně vzlyká čísi jméno? Nebyli byste daleko od pravdy.

Na mém oddělení není jediný slabý chlap. Všichni jsme udělaní svalnatí kolohnáti, co si rádi zajdou večer

do místní hospody povykládat další příšerné zážitky z odpracované směny.

Všude kolem je krev, chcanky, hovna a někdy i sperma.

„Mám toho starýho parchanta uložit?“ zeptá se mě Ike, jediný další ošetřovatel, který tu dnes se mnou na tomhle patře slouží. Opřu se na židli a s pohledem upřeným na hodiny na zdi zavrtím hlavou.

„Stejně brzy umře.“

„Neříkej?“ Ike si nikdy nenechá ujít příležitost k sázce. „Dvacet babek na to, že zaklepe bačkorama, až když nám skončí šichta.“

Směna nám končí v šest ráno. Vydrží Šéf tak dlouho? Asi to dost záleží na mně.

„Jestli máš tolik prachů na rozdávání...“ Potřeseme si na to rukou. Víím, že bych neměl přítele takhle zneužívat, jenže Ike už mi stejně dluží padesátku, takže nemám v plánu dávat mu víc peněz, než musím.

Ike se uchechtává, jako když tupá pila škrábe po kovové trubce. „Však ti nadarmo neříkají Anděl smrti.“

Posunu si židli a zamračím se na něj. Vůbec se mi nelíbilo, co právě naznačil.

„Zavři laskavě klapačku,“ pořádně ho klepnu do hlavy pěstí.

Nevím jistě, jak budu snášet, když mi tu dneska Šéf zemře.

Na mém oddělení tu takových mnoho není. Je to oddělení smrti.

Šéf už tu je pár měsíců. Rád si popovídá. A já se čím dál častěji opírám o zeď a rozprávím s usvědčeným kanibalem.

Ano, čtete správně.

Ten chlap by nejspíš sežral i mě, kdyby dostal šanci, a ještě by si olízal prsty.

Je dobře, že čím dál víc lidí odmítá darovat svá těla pro vědecké účely. Eliminují tím totiž příležitost pro ty, kterým chutná... maso.

Občas v jeho očích vidím ten horečný záblesk a říkám si, jestli si zrovna nepředstavuje, jak asi chutnám nebo v jaké úpravě by si mě dal.

To jsou chvíle, kdy pádím do umývárny a vyhodím celý oběd.

Obvykle mám kachní žaludek, ale při představě, že mě někdo sní, se mi dělá tak zle, jako by mi už páral břicho košerákem.

Dnes není na oddělení zrovna klid. Museli jsme nadopovat sedativy pár... zuřivců... a ti ostatní sténají, vzlykají, zpívají ukolébavky a recitují básně o smrti.

Každý ví, že přišel Šéfův čas.

Je zvláštní, že se to na tomhle patře stává. Chovanci to vědí dřív než ošetřovatelé. Jednoho kanibala už jsme tady kdysi měli a ten říkal, že tělo před smrtí vydává jiný pach.

Prý je cítit odporně nasládle, jako připálený karamel nebo nahnílé jahody.

Táhnu s sebou svou židli. Kolečka pískají na linoleu a pár chovanců křičí.

Všichni jsou svázaní nebo přikurtovaní.

Někteří mají dokonce roubík. Slyším ale, co říkají.

Všichni opakují totéž.

„Anděl smrti. Anděl smrti. Anděl smrti.“

Můj úsměv se rozšiřuje. Je větší a temnější.

Táhnu za sebou svou židli až k Šefově pokoji. Do chodby prosvítá paprsek světla z pootevřených dveří. Stojím ve tmě a hledím do světla. Když se díváte pozorně, uvidíte, jak se na podlaze hemží hmyz. Švábi i mouchy. A na rozhraní světla a tmy se prohánějí myši.

Je to nechutné místo, a přesto je to domov. Je to můj domov už mnoho let. Nedokázal bych pracovat nikde jinde.

Teď už ne.

Špičkou boty otevřu dveře a slyším Šéfův hlas, jak promlouvá do zvuku audioknihy, kterou poslouchá.

Šéf kdysi četl. Čítával hodně. Když ho sem přivezli, dali sem i přenosnou polici z ústavní knihovny. Byla plná jeho knih.

Paměti, romány Stephena Kinga, kuchařky.

Dnes už jen poslouchá nahrávky. Oblíbil si zejména paměti těch, kterým říká krmiči.

Ať už to znamená cokoliv.

Jeho bratr mu poslal k narozeninám iPod plný nahrávek. Bylo tam taky pár kuchařských knih – vím to, protože jsem musel každou z nich vyposlechnout dřív, než si je Šéf mohl přehrát.

Poslouchali jste někdy nějakou zatracenou kuchařku? Nemluvím o kuchařských pořadech, co běží v televizi, ale o audioknize receptů. Takové, kde hlas uspávače hadů netečně předčítá každou jednotlivou přísadu. Jen si představte, jak posloucháte někoho, kdo popisuje výrobu chleba.

„Recept: Kváskový chléb. Potřebujete: jeden hrnek mouky, jeden hrnek nějaké další zasrané přísady a tak dále a tak dále.“

Umíte si představit, jak se ten hlas snaží, aby to, co říká, znělo zajímavě? Ne? Já taky ne, protože žádná z těch nahrávacích společností očividně nenašla nikoho, kdo by poutavě načetl, jak se peče zkurvený chleba.

Šéf by si zřejmě dal kukuřičný chleba, protože slovo od slova opakuje recept a já úplně slyším, jak u toho slintá.

Nemám mu to nijak za zlé, protože to, co tu podávají k jídlu, chutná spíš jako piliny.

„Snažíš se usnout, Šéfe?“ otvírám dveře a vcházím do místnosti.

Jeho pokoj je stejný jako všechny ostatní tady na oddělení.

Studený. Strohý. Sterilní.

Šéf leží v posteli a je připojený k nesčetným hadičkám, které dodávají jeho tělu potřebné živiny a zároveň monitorují jeho srdce a dech.

Jen díky těm přístrojům vím, že ještě žije.

V té posteli působí úplně ztracený. Neměří víc než metr šedesát a neváží víc než padesát kilo. Je to takový záprdek.

„Pane Steene. Přišel jste mi vyprávět pohádku na dobrou noc?“ Šéf zastaví nahrávku a usmívá se předsmrtným úsměvem, který jsem se za ta léta tady naučil rozpoznat.

V předsmrtném úsměvu se chvěje děs i vzrušení. Je v něm znát očekávání i naděje. Ztratí se, když naděje zmizí a člověk si uvědomí, že za pár chvil nastane smrt.

Většina mých pacientů umírá v noci.

V noci, když sloužím já. Jako by na mě čekali.

„Tak trochu jsem doufal, že mi dnes v noci budeš vyprávět ty,“ zdvihnu zápisník a přistavím si židli k jeho posteli.

Když na mé oddělení přivezou nového pacienta, má to jediný důvod.

Aby tu zemřel.

Když pak leží v posteli, z koutku úst jim stékají sliny a rozšířenýma očima vyhlížejí nevyhnutelné, nabízím jim dohodu.

Jaká je to dohoda?

Nabízím jim poslední šanci na zpověď.

Nechci žádné známé přiznání. Nic takového, co se o nich během soudního procesu psalo v novinách.

Chci, aby mi otevřeli svou duši. Řekli mi příběh, který chtěli vypovědět už dávno, ale drželi ho v sobě až do samotného konce.

„Jen si to ale zapíšete, že jo? Nebudete si to někam nahrávat, abyste to pak prodal tomu, kdo zaplatí víc.“ Horečnatý záblesk v jeho očích mi říká všechno, co potřebuju vědět.

Zabral. Je připravený a celou dobu na tohle čekal.

„Nebudu nic nahrávat. Jsem tu jen já, papír a tužka.“

„A co s tím pak budete dělat?“ naléhá dál.

Mohl bych mu zalhat. Proč bych to ale dělal? Vždycky se nakonec rozhodnou mi své příběhy vyprávět. Nikdo z toho ještě nevycouval.

„Hodím to online a nechám si něco málo zaplatit. A to, co vydělám, dávám na charitu. Nenechám si jediný cent.“

Přál bych si, aby to byla milosrdná lež, kterou se snažím utěšit sám sebe. Bůh ví, že by se mi peníze z těch jejich příběhů hodily. Sakra, mohl bych je prodat nějakému zasranému plátku a žít si jako král. Nebo bych mohl uzavřít smlouvu s nějakým nakladatelstvím a vydělat miliony. Proč bych ale lhal? Každá lež nakonec musí vyjít najevo a jediný pohled na mě, na místo, kterému říkám domov, a na auto, kterým jezdím, stačí, aby bylo jasné, že nežiju zrovna v dostatku.

Kdyby to bylo jinak, docela určitě bych nepracoval tady.

Tohle nedělám pro peníze. Každý máme svůj důvod, proč se nutíme procházet branami pekla, o němž se domníváme, že si ho zasloužíme.

Já mám své vlastní důvody, proč tu zůstávám.

Stejně jako vy máte své důvody, proč žijete život, který žijete, i když třeba postrádá vašeň i cíl.

Každý máme své přízraky.

Každý si neseme vlastní kříž.

„Takže si to lidi přečtou?“ zeptá se Šéf.

Pokrčím rameny. „Nebude jich moc, ale ti, co si to přečtou... budou znát pravdu.“

„Nebo tu pravdu, co jim řeknu.“ Horečnatý záblesk v Šéfových očích sílí.

Potlačím úsměv.

Člověk by myslel, že když tihle úchylní zmetci stojí na prahu smrti, chtěli by ulevit svému srdci a duši a vyzpovídat se ze všeho. Opravdu vyzpovídat. Není to tak ale vždy.

Strávil jsem tady v tom pekle dost dlouhou dobu na to, abych věděl, že taková reakce se dá čekat od normálních lidí – a normálními lidmi myslím dobré, laskavé lidi, co mají svědomí. Někdo jako vaše máma nebo sousedovic holka. Nezmiňuju lidi jako vy nebo já, protože, inu... řekněme si to upřímně... když zkoumáme hlubiny svého srdce, můžeme se považovat za dobráky? Jsme skutečně laskaví a necháváme se vést tím tichým vnitřním hlasem, o němž nám v kostele vykládali, že jím k nám mluví Bůh?

Já jsem ho přestal poslouchat už dávno.

A co vy?

„Řekni mi, cokoliv budeš chtít,“ odpovím Šéfovi. „Je mi jedno, jestli mi budeš lhát nebo lhát jen napůl. Jestli máš náladu být upřímný. Řekni mi, co mi říct chceš. To, co potřebuješ vypovědět... a já to zapíšu.“

Šéf odkašlává a intenzita kašle ho zvedá z postele.

Od té rvačky na oddělení v nižším patře je od pasu dolů ochrnutý.

Podám mu sklenici vody a upravím mu brčko do lepšího úhlu, aby se mohl pohodlněji napít. Polkne několik doušků a pak se znova uvelebí na polštáři.

„Vy jste jeden z těch hodných, že jo?“ řekne mi.

Pohrdavě si odfrknu.

„Už jsi tu dost dlouho na to, abys věděl, že to není pravda,“ odpovím.

Šéf přišel do ústavu měsíc po mém nástupu. To jsem byl ještě mladý a naivně jsem si myslel, že tu něco dokážu změnit.

To já jsem mu čistil rány po první rvačce. Asi je tedy správné, že budu i u jeho konce.

„Proč tady zůstáváte?“ zeptá se s opravdovým zájmem, takže hned neodpovídám. Na tohle se mě jen tak někdo neptá. Můj život jen tak někoho nezajímá.

Trochu mě tou otázkou zaskočil, takže se uchechtnu. Zní to, jako když hromada podsvinčat proběhne bahnem chlívku.

„Ježíši. Smějete se tak, že se člověku chce chcípnout.“ Šéf se dívá do stropu a šklebí se. Znam ten škleb a vím, že jím zastírá úsměv.

„Dávej si na takový kecy pozor. Poslední člověk, co komentoval můj smích, umřel ještě tu samou noc.“ Dávám si pozor, abych ve výrazu své tváře nenechal problesknout žádné emoce, a mluvím hlubokým, varovným tónem.

V hrudi mu zachrastí nervózní kašel. Neví, zda mi má věřit.

Fajn. Přesně to jsem chtěl.

KAPITOLA TŘETÍ

Nechávám ticho mezi námi táhnout donekonečna. Ve vzduchu narůstá nepříjemné napětí.

„Jsem vlastně dost unavený,“ prohlásí Šéf slabým hlasem. Já vím že mě tím jen zkouší.

Pouze testuje, jak daleko jsem ochoten zajít, abych z něj dostal jeho příběh.

Jsem noční ošetřovatel. Utírám posrané zadky a vynáším pytlíky plné moči. To ale neznamená, že musím hrát jejich hry.

Místo toho je nutím přistoupit na tu mou.

S těžkým a přehnaným povzdechem vstanu a vrhnu na Šéfa lítostivý pohled.

„Tak si hezky odpočiň. Třeba budeš mít náladu zítra večer.“ Odsunu židli a kolečka na podlaze hlučně pískají. Nesmím se nikdy podvolit, to jsem se za ta léta tady na oddělení naučil.

Ukaž jim sebemenší slabost a ovládnou situaci.

Ukaž jim pevnou ruku a ovládneš je ty.

Trvalo mi to hezkých pár let a vypil jsem hezkých pár piv, než jsem dosáhl *osvícení*, jak tomu ráda říká Oprah.

Zavřu za sebou dveře, sevřu židli tak, aby se kolečka zaryla hlouběji do podlahy a pískala o něco hlasitěji, asi

jako když člověk škrábe nehty po tabuli. Jdu směrem k místnosti ošetřovatelů.

Připouštím, že jsem chvíli pochyboval, jestli to byl ode mě dobrý tah. Chci Šéfův příběh získat.

Chci ho víc, než jsem si ochoten připustit.

Proč?

Z jednoho prostého důvodu: nikdy ho nikomu nevyprávěl.

Nikdy.

Všichni máme za to, že ho známe.

Šéfa tu navštěvovaly zástupy psychiatrů a studentů, povídali si s ním, kladli mu otázky a psali o něm celé práce, ale nikdo jeho příběh vlastně nezná.

Nikdo Šéfa vlastně nezná doopravdy.

Víme jen to, co o něm psali v novinách.

Víme, co mu dokázala policie.

Víme, že ho porota uznala vinným a odsoudila ho na doživotí. Sám Šéf ale nikdy nepromluvil.

Nikdy nepřiznal svoji vinu. Nikdy nepředložil nic na svou obhajobu.

A nikdy také neprojevil lítost.

Člověk je pak tak trochu zvědavý, co je Šéf vlastně zač, že ano?

Já tedy jsem.

Sedím u svého stolku, probírám se záznamy pacientů a povídám si s ostatními ošetřovateli, když se rozsvítí kontrolka označující Šéfův pokoj.

Hodina třináct minut. Tak dlouho vydržel.

Udělal na mě dojem.

Ostatní, kteří si se mnou zkoušeli hrát, vydrželi nejdéle půl hodiny. Jen pár jich překonalo dvě hodiny, ale to se nestávalo často.

Vážně jsem si myslel, že Šéf vydrží nejdéle.

Neříkejte nikomu, že jsem se zmýlil. Nepotřebuju, aby se zrovna tohle rozneslo.

Pomaloučku vstanu a protáhnu si záda.

„Jdeš zase na obchůzku?“ zvedne Ike pohled od počítače a vědoucně se usmívá.

„Nepotřebuješ přebalit?“ ukážu mu na rozloučenou vztyčený prostředník a zamírím k Šěfově pokoji. Židli táhnu za sebou.

Na oddělení je klid. Všechno ztichlo. Až do chvíle, kdy se ozvalo pískání koleček.

Znovu spustili svá zaklínání.

Nemusím se soustředit na svůj úsměv, který už mi pohrává na tváři. Neopustím Šěfův pokoj, dokud nebude po smrti.

S příběhem nebo bez něj.

Dávám si záležet, abych do jeho pokoje vešel s úsměvem. Rozhodně to není vlídný úsměv. Spíš výraz pavouka, který se blíží k mouše lapené v jeho pavučině. Představa, že jsem pavouk, se mi celkem líbí.

„Tak už jsme si odpočinuli?“ zavřu za sebou s tichým klapnutím dveře a plížím se ke své kořisti. Jsem připravený ulovit příběh, který mi chce svěřit.

Bude to pravda? Lež? Vzpomínka, kterou si upravil k obrazu svému?

A koho to zajímá? Mě ne. Tedy pokud to bude něco, co se dosud nikdo jiný nedozvěděl.

KAPITOLA ČTVRTÁ

ŠÉF:

Když jsem vyrůstal, viděl jsem kolem sebe jen smrt.

Stával jsem celé hodiny před mrtvými těly a fascinovaně hleděl na posmrtné masky jejich tváří. Každá vyprávěla jiný příběh, a přesto všechny nakonec končily stejně.

Má matka nesnášela každyčkou chvilku, kterou jsem strávil v pohřebním ústavu, a ze všech sil se snažila držet mě dál tím, že mi neustále zadávala nějaké pochůzky, domácí práce nebo mě futrovala svými domácími čokoládovými sušenkami. Můj bratr Preacher se nechal odlákat snadno. Nesnášel smrt. Nesnášel její pach, ohlušující ticho a tlumený šepot, který se nesl pohřební síní přiléhající k našemu domu.

Mě smrt ale nikdy neděsila. Nikdy jsem se jí nebál. Já ne.

Preacher míval noční můry, kdykoliv zahlédl v podzemních prostorách mrtvolu s ne úplně klidným výrazem. To se pak budil s šíleným křikem a dlouho nemohl usnout. Když jsem vyslechl hádku rodičů po jedné z takových nocí, nechal jsem ho nakonec vlézt k sobě do

postele. Dokázal jsem ho tak utiřit dřív, než se rodiče probudili. Sám jsem noční můry nikdy neměl. Takové ne. V mých snech se často objevovala smrt. Snil jsem o těch, co leželi v našem sklepení, a představoval si, jak asi zemřeli. Zvláště ti, jejichž těla přivázeli zohavená nebo rozřezaná či rozpitvaná. Anebo – jak se také párkrát stalo – rozstřílená.

Mojí matce se naše návštěvy pohřebního ústavu hnusily. Neustále za nás zapalovala svíčky, modlila se a vůbec se nás všemožně snažila chránit.

Můj otec takový nebyl. Naopak byl na svou práci ředitele pohřebního ústavu hrdý. Tu hrdost nosil veřejně jako plášť a od nás očekával totéž.

Jednou se mi přiznal, jak strašně se za mého bratra stydí.

Na rozdíl ode mě nikdy Preacherovi nerozuměl.

Chybí mi.

Připomíná mi dobu, kdy byl život prostší a snadnější. Po těch dnech se mi stýská. Je snadné se ohlédnout zpátky a přenést se v duchu do doby, kdy jsem byl svobodný a nebyl jsem tu takhle zamčený.

Dnes už noční můry mám. Zdává se mi o smrti, jak stojí tady přede mnou, jenže já ji nedokážu uvítat, nedokážu ji uctít tak, jak mě to učili, protože mám pořád připoutané ruce. Nemůžu se ani hnout a ve chvíli probuzení mě jako vlna zaplaví pocit, že jí nejsem hoděn.

KAPITOLA PÁTÁ

ŠÉF MI ŘÍKÁ:

Míváte noční můry, Jacku? Probouzíte se zalitý studeným potem, ochraptělý z křiku a se slzami, které jste prolil nad činy, jichž jste se dopustil?

Mlčíte? Hmm... takže ano.

Vlastně mě fascinujete, Jacku. Vy jste tu ze všech nejdéle. Proč? Čím vás práce v ústavu naplňuje? Jaká prázdnota obestírá vaši duši? Co jste provedl, že věříte tomu, že práce tady je to nejlepší, čeho můžete dosáhnout?

Anebo to tak možná není. Možná... možná že zdejší práce zaplňuje prázdnotu, která by vás sem jinak zavedla jako vězně.

Vážně mě fascinujete.

Je na vás něco... snad to, jak se snažím zachytit váš letmý pohled, když procházíte chodbou, nebo snad jakási prchavá vzpomínka, na kterou se nedokážete upamatovat... vy nám ukazujete jen to, co chcete, abychom viděli, že?

No ano, ano. Tak dobrá. Teď mám vlastně mluvit já, ne vy. Vidím, jak se mračíte. Tak fajn, budu pokračovat.

KAPITOLA ŠESTÁ

ŠÉF:

Můj otec ve všech budil úžas. Vyrůstal jsem na maloměstě. Na takovém tom místě, kde se každý s každým zná jménem, kde se nikdy nezamykalo a kde jsme jako děti mohli venku běhat bez obav až do doby, kdy se začalo smrákat.

Mého otce všichni milovali. Kdykoliv jste potřebovali pomocnou ruku, něco se vám stalo nebo před vámi vstal problém, objevil se můj otec a pomohl vám. Došlo to až tak daleko, že lidé v noci volali místo faráře mého otce.

Měli jsme v domě instalované dvě telefonní linky – jednu do pohřebního ústavu a druhou soukromou. Můj otec vždycky zvedal obě čísla, ať telefon zazvonil v kteroukoliv denní či noční dobu.

Vzpomínám si, že jednu noc matka oba telefony převěsila. Měla už dost toho neustálého buzení, otcových nočních odchodů a jeho dlouhé nepřítomnosti. Moje matka ty telefony nenáviděla. Nikdy neusnula, dokud se otec nevrátil. A když jsme s Preacherem ráno vstávali, vždycky nás probouzela vůně čerstvě napečeného

pečiva. Matka vypadala unaveně a možná trochu podrážděně, ale pokaždé čekala, než se otec vrátí, a pak teprve šla spát.

Tu noc vyvěsila oba telefony a otci to neřekla.

Ve čtyři ráno nás probudilo hlasité bušení na dveře. Na silnici se srazila tři auta a navíc v jednom domě vypukl požár. Všichni zoufale potřebovali pomoc mého otce, který byl zodpovědný za organizaci nouzových telefonů v našem městečku. Policejní náčelník se spoléhal, že tuhle maličkost zařídí, a když nebyl k dispozici, nastal průšvih.

Nebyla to vlastně ničí chyba. Až na to, že můj otec nebyl k mání, když bylo potřeba.

Nikdy nezapomenu matčin výraz, když nám policejní náčelník oznámil, že kdyby měli ještě jednoho člověka, nemusela by při tom požáru uhořet malá Elizabeth Michaelová.

Elizabeth Michaelová byla velmi krásná dívka. Ráda se cestou ze školy zastavovala u mojí matky, sedávala s ní na verandě a cpala se sušenkami, než vyrazila na cestu domů. Její matka zemřela na rakovinu a otec pracoval dlouho do noci. Ta holčička u nás sedávala prakticky neustále.

To, co se jí stalo, mou matku naprosto zničilo. Kladla si její smrt za vinu a už nikdy telefony nevyvěsila.

Netrvalo dlouho a zemřela i má matka.

Odešla ve spánku, tak, jak by měly matky odcházet.

Byl jsem ještě dítě. Jednou večer mě prostě uložila do postele, přečetla mi klidným hlasem pohádku a dala mi pusu na čelo.

Četli jsme si příběhy z dětské bible, kterou nám kdysi prodal nějaký podomní obchodník. Ona četla a mě bavilo prohlížet si obrázky.

Tu noc se Preacher vyškrábal do mé postele a matka nám předčítala příběh za příběhem, až už Preacher dávno spal a já jsem sotva udržel víčka.

Odnesla Preachera do jeho postele a něžně ho do ní uložila. Dlouho se na něj dívala. Když se vrátila zpátky ke mně, po tvářích jí tekly slzy a nemohla ani mluvit. Jen mě držela za ruku.

Ještě stále cítím její příjemnou vůni, když se nade mnou sklonila a políbila mě na čelo.

Stále ještě cítím ten něžný dotek jejích rtů.

Cítím i vlhkost jejích slz na mé tváři.

Zašeptala nám *sbohem* a odešla z pokoje.

Sbohem.

V tu chvíli jsem měl za to, že jsem se přeslechl. Určitě řekla *dobrou noc*. Jenže když se zamyslím nad tím, jak nám předčítala pohádky, jak plakala a jak něžná byla... nejspíš věděla, že mě ukládá naposledy a loučí se navždy.

Nikdy jsem nikomu její poslední slova neprozradil. Ani Preacherovi, ani otci. A už vůbec ne pastorovi, který nás další den navštívil.

Příští ráno bylo tiché. S Preacherem jsme sešli do kuchyně, protírali si oči a očekávali, že nás uvítá vůně smažených vajec, slaniny nebo lívanců a matka nám bude říkat, že jsme ospalci.

Namísto toho nás uvítal otec. Připravil nám toast s medem.

Nic neříkal. Tvář měl staženou. Prázdnou. Chladnou.

Když jsme žvýkali toast, řekl nám, že matka odešla. Že zemřela ve spánku a zůstali jsme sami, jen my chlapi.

Na ty dny si moc nevzpomínám. Pamatuju si ale tu snídani.

Pamatuju si, jak chladný byl náš dům.

Pamatuju si na lidi, kteří přicházeli ke dveřím s koláči, mísami jídla i nabídkami pomoci, pokud by bylo potřeba. Taky si pamatuju mrtvou tvář své matky.

Vklouzl jsem do zadní místnosti pohřebního ústavu pokaždé, když jsem mohl, protože jsem věděl, že ji vídám naposled.

Snažil jsem se představit si, jaké asi byly její poslední myšlenky.

Zemřela na předávkování, jak jsem zjistil o mnoho let později. V tu chvíli jsem ale upřímně věřil, že skonala zármutkem.

Často se mi o ní zdálo. Hlavně v následujících letech. Vždycky jsem ji vídal plakat, natahovala ke mně ruce a říkala, že nechtěla odejít, ale že nemohla jinak.

Párkrát jsem se také probudil na polštáři, který jsem promáčel vlastními slzami. Od té doby snídám každý den toast s medem.

Můj otec se toho dne změnil. Netuším, jestli na něj byla výchova dvou chlapců a role spasitele města prostě příliš, ale už nebyl jako dřív. Nechodil tolik pryč a postupně ustaly i noční telefonáty. Lidé ho nechali na pokoji a já ani nevím, jestli mu to vyhovovalo.

S Preacherem jsme začali vypomáhat v pohřebním ústavu. Mně to nevadilo, vlastně mě to i docela bavilo, protože jsem měl víc možností pobývat v podzemních prostorách.

Preacher to nenáviděl.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zpovědi zla.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.